

виробництва, так і екологічним, пов'язаним зі зменшенням негативного впливу підприємства на природне середовище. Від успішного вирішення цих проблем залежить здоров'я людей, продуктивність їхньої праці. Саме промислова екологія є найвдалішим шляхом для вирішення проблем навколишнього середовища.

Список використаних джерел:

1. Белякова О.В. Екологічні інновації – шлях розвитку ринку екологічно чистих товарів / О.В. Белякова // Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2011. – № 1. – С. 7-15.
2. Зеркалов Д.В. Проблеми екології сталого розвитку: (монографія) / Д.В. Зеркалов – Київ, – 2012. – 272 с.
3. Катков М.В. Техноекологія. Конспект лекцій (для студентів 4 курсу денної форми навчання напряму підготовки 6.040106 – «Екологія, охорона навколишнього середовища та збалансоване природокористування») / М.В. Катков; Харків. – 2013. – 44 с.
4. Кораблин С. Курсовые тупики сырьевых экономик / С. Кораблин // Дзеркало тижня. – 2010. – № 4. – 809 с.
5. Кораблин С. Україна постіндустріальна / С. Кораблин // Дзеркало тижня. – 2010. – 874 с.
6. Пирог О.В. Інвестиційна діяльність в промисловому секторі регіону: теорія та методика оцінки: монографія / О.В. Пирог. – Д.: Дніпропетровськ – 2010. – 148 с.

Соколенко Л.Ф.

старший викладач,

Сумський національний аграрний університет

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІ ТА ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ЕКОЛОГІЧНО БЕЗПЕЧНИМ РОЗВИТКОМ РЕГІОНУ

Сучасний стан навколишнього природного середовища всіх без виключення регіонів України характеризується прискоренням індустріального зростання, погіршенням якості природних умов існування людства протягом життя одного покоління, швидким споживанням ресурсів, перевищенням відтворювані можливості природних систем Землі, недостатністю фінансових ресурсів і відносно невеликим набором методів фінансування екологоорієнтованих заходів. Через це актуальним є аналіз світового

досвіду побудови механізму економічного стимулювання екологоорієнтованої діяльності.

В сучасних нестабільних умовах функціонування, коли закордонні досвід та технології ведення бізнесу не завжди є рушійною силою у процесі підвищення рівня екологічної безпеки регіону, проблема фінансового забезпечення території України залишається однією з найактуальніших та потребує негайного вирішення.

Зважаючи на вищезазначене, останнім часом в експертному середовищі дедалі більше уваги приділяється питанням протидії головним загрозам екологічній безпеці регіонального розвитку, таким як проблеми забезпечення водою, продовольством та енергією, забруднення атмосферного повітря, утворення відходів.

Аналіз динаміки зміни стану навколишнього середовища за останні роки свідчить про суттєве загострення екологічної ситуації в країні. Так, оцінюючи рейтинг України за індексом екологічної ефективності, як одним із найбільш поширених показників, що дає можливість кількісно оцінити ефективність екологічної політики держави, можна зробити висновок про погіршення стану навколишнього середовища за всіма його складовими, що зумовлює необхідність оцінки ефективності політики державного фінансування регіону з т. з. відповідності цілям сталого розвитку [2, с. 11].

Основним показником, що характеризує наближеність державної політики до вимог сталого розвитку є обсяг витрат на фінансування навколишнього природного середовища в розрізі основних суб'єктів фінансування. Як свідчать дані зображені на рисунку 1.1 з кожним роком відбувається суттєве зменшення частки витрат за рахунок коштів державного бюджету та відповідно орієнтацію виключно на привалювання інвестицій в даному процесі.

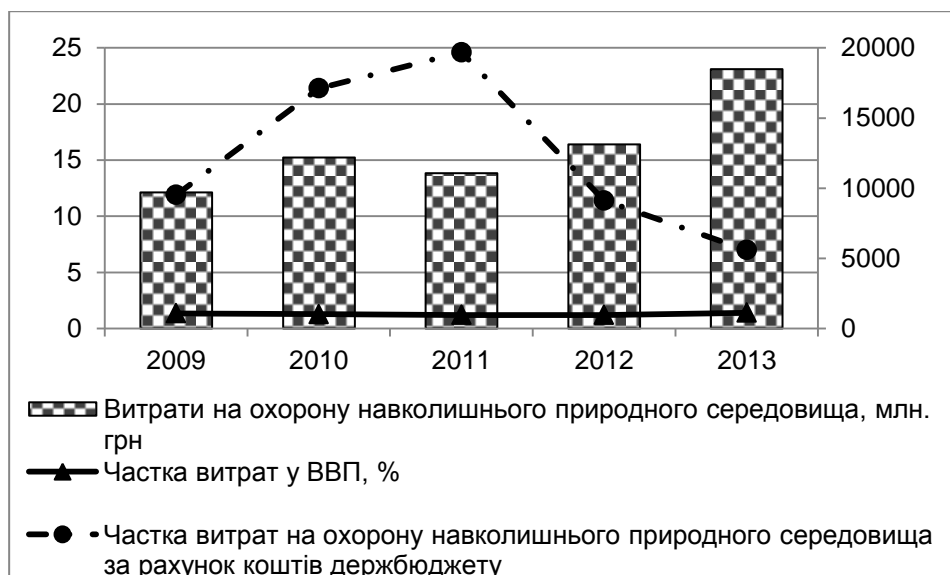

Рис. 1.1. Динаміка джерел фінансування витрат на охорону навколишнього природного середовища в Україні

Розвиток людського суспільства визначальною мірою залежить від якості та розмірів доступних ресурсів навколишнього середовища, насамперед, повітря, питної води, продуктів харчування, джерел енергії. За останні три десятиліття в світі відбулися значні зміни: збільшення населення (з 5 до 6,9 млрд. осіб), збільшення річного приросту ВВП на душу населення (становить близько 2%), зростання об'ємів торгівлі, викидів CO₂ і площ сільськогосподарських угідь. Спостерігається очевидна взаємопов'язаність та взаємозалежність цих процесів [1, с. 6-7].

Порівняно мала частина поверхні Землі з підвищеною інтенсивністю природних процесів (сейсмічних, метеорологічних) зазнає більшість ризиків, і більшість великомасштабних стихійних лих в майбутньому будуть відбуватися саме на цих територіях, причому ризик буде зростати зі зростанням чисельності населення (як приклад прибережні міста, що розміщені на територіях, яким загрожує тропічний циклон). Розвинені країни постійно вдосконалюють інституційні та організаційні засади з попередження та реагування на надзвичайні ситуації, створюють більш ефективну систему раннього оповіщення та підготовки до природних катастроф, системи прогностичних моделей та реагування, що забезпечує зменшення ризиків. Проте, раціональне управління ризиком залишається складною задачею, оскільки природні катастрофи спричиняють ризики економічного і соціального характеру.

Список використаних джерел:

1. Потапенко В. Г. Стратегічні пріоритети безпечного розвитку України на засадах «зеленої економіки»: монографія / В. Г. Потапенко; [за наук. ред. д.е.н., проф. Є. В. Хлобистова]. – К.: НІСД, 2012. – 360 с.

2. Сталий розвиток та екологічна безпека суспільства: теорія, методологія, практика / [Андерсон В. М., Андрєєва Н. М., Алимов О. М. та ін.]; За науковою редакцією д.е.н., проф. Хлобистова Є. В. / ДУ «ІЕПСР НАН України», ІПРЕЕД НАН України, СумДУ, НДІ СРП. – Сімферополь: ИТ «АРИАЛ», 2011. – 589 с.